

Tamás Dénes

IMA A NEM TUDOTTHOZ

Te benned voltam,
elejétől fogva.
Kamaszkori elveszettségemben az égre szegeződve.
Ott éltél választásaiban,
igeneimmel hizlaltalak,
tagadásaimmal szaporítottalak.
Ó, Nem Tudott!
Leborulok végtelen gazdagságod előtt.
Hiszen minden megtudott dologgal csak növekszel, gyarapodsz.
Két könyvben több van belőled, mint egyben.
Háromban több, mint kettőben.
Könyvtárnyiban végtelennek tűnsz.
Mélyebb bőröm tetoválásaiából betűzlek,
forradásaim cikkcakkjaiból.
Szerelmeses dadogásaimmal dajkállak,
felöklendezett verssoraimmal juttatlak levegőhöz.
Ó, Nem Tudott!
Semmit se hagyj elhinnem.
Semmit se hagyj elvinnem.
Úgy kimondani Téged,
ne kevesebb legyél:
éveimmel tanulom.
A miénk vagy te egyáltalán?
Miénk, mondom.
Csak nem értem, miért dugdosnak,
miért pironkodnak miattad,
miközben bármilyen Tudottnál
jobban összekötsz bennünket.
Jöjjön el a te országod?
De hisz semmi nem a Tiéd.
Nagyobb a hatalmad annál, hogy bármit birtokolj.
Miközben te vagy vétkeink igazi eltörlője.

Csak éppen nem szabadul fel semmi tőled.
Mégis, Te hordozod az esélyt,
hogy hozzáférjek ahhoz,
amit csak elvétel szavaimmal, tetteimmel.
Te mutatsz arra a helyre, a kijáratra,
amit egyvalami torlaszol el:
Jómagam.

Krisztussal, 1992
(papír, tus, 60 x 42 cm)